

1. KORINTHUSI LEVÉL 5-6.

Lapozzunk Bibliánkban Pál korinthusiakhoz írt 1. levelének 5. fejezetéhez.

A korinthusi gyülekezet számos problémával küszködött, és Pál elsősorban azért írt nekik levelet, hogy ezekben a segítségükre legyen. Kloé emberei beszámoltak Pálnak a korinthusi gyülekezetben fennálló helyzetről. Az egyik komoly gondot a korinthusi gyülekezetben épp a megosztás okozta, mert a hívők a gyülekezeten belül kisebb csoportokra bomlottak, és elhatárolták magukat a többiektől. Az mondták „Én Pálé vagyok, én Apollósé, én Kéfásé, én pedig Krisztusé.” Erről olvashatunk az 1. Korintus 1,12-ben. Pál azonban azt írja a korinthusiaknak, hogy megosztottságuk a testiességük jele, mert Krisztusban nincs megosztás, Krisztus nem szakítható részekre. A korinthusiaknak fel kellett volna ismerniük azt, hogy Pál, Apollós és a többi közöttük szolgáló ember szolgálata nem versenyben áll egymással, hanem kiegészíti egymást.

Amikor különböző gyülekezetekre tekintünk, vagy egy adott gyülekezeten belül a különféle szolgálatokra, fel kell ismernünk, hogy azok nem versenyeznek egymással, hanem kiegészítik egymást, egymás munkáját segítik. Nem érzem azt, hogy a mi gyülekezetünk valamelyik másik gyülekezettel versenyben állna, és ez jó, nem gondolom, hogy bármelyik gyülekezettel is rivalizálnunk kéne. A mi szerepünk az, hogy kiegészítsük egymást az egyes gyülekezetekkel, nem pedig az, hogy rivalizáljunk.

Úgy tűnik azonban, hogy a korintusi gyülekezet beleesett a rivalizálás hibájába. Ebben az esetben épp a gyülekezeten belül jelentek meg egymástól élesen elkülönülő és egymással rivalizáló csoportok, amelyek megosztották a gyülekezetet. Pál azt mondja, hogy ez az ottani hívők testiességének a jele. Pál levelének elején megfeddi a korinthusiakat a megosztás miatt, amelyet a gyülekezetben okoztak, levelének ezzel foglalkozó része azonban a 4. fejezettel lezárul.

Pál egy új fejezetet kezd, és még komolyabb problémákat említ meg a korintusi gyülekezetben, például az erkölcstelenséget.

Tehát 1. Korintus 5,1. *Mindenfelé az a hír járja, hogy paráznaság van közöttetek, mégpedig olyan, amilyen még a pogányok között sem fordulhat elő, hogy tudniillik valaki apjának feleségével él.*

Úgy tűnik tehát, hogy volt egy férfi a korinthusi gyülekezetben, aki a saját

mostohaanyjával, édesapjának a feleségével élt együtt. A korinthusiak azonban annyira el voltak foglalva a saját belső viszályaikkal, amelyek az egyes csoportok között kialakultak, hogy semmit nem tettek ez ügyben, sőt mi több, majdhogynem büszkék is voltak magukra azért, hogy milyen toleránsak, még ezt is megengedik a gyülekezetben. Büszkék voltak arra, hogy milyen liberális a gondolkodásuk, mint ahogy sajnos napjainkban is sok gyülekezet vagy egyház büszkélkedik ezzel. Pál tehát ezt írja:

2. Ti pedig felfuvalkodtatok ahelyett, hogy inkább megszorodtatok volna, és eltávolítótátok volna közületek azt, aki ilyen dolgot cselekedett.

3. Mert én, aki testben távol vagyok, de lélekben jelen, mint jelenlévő már ítéltém afelett, aki így cselekedett.

Már döntöttem tehát ez ügyben, mondja Pál.

4. Úgy ítéltém, hogy miután az Úr Jézus nevében összegyűltünk, ti és az én lelkem, a mi Urunk Jézus hatalmával.

5. Át adjuk az ilyet a Sátánnak, teste pusztulására, hogy lelke üdvözüljön az Úrnak ama napján.

A Máté 18-ban Jézus a következő utasítást adja az ilyen helyzetekre vonatkozóan: 15. *Ha vétkezik atyád fia, menj el hozzá, intsd meg négy szemközt: Ha hallgat rád, megnyerted atyádfiát.*

16. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást.

17. Ha nem hallgat rájuk, mond meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt.

Ha tehát a gyülekezetben egy testvérünk bűnben él, először mindig azért megyünk oda hozzá, hogy szeretetben erre ráébrezzük őt, hogy helyreállhasson a kapcsolata Istennel, hogy kijöhessen ebből a bűnből, hogy megoldódjon a helyzet. A Galata 6,1-ben ezt írja Pál: *Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet, szelíd lélekkel, de azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél.* Az én elsődleges feladatom tehát az, hogyha látom, hogy a testvérem a gyülekezetben bűnben van, szeretetben, szelíden odamenjek hozzá, és megpróbáljam visszavezetni őt a helyes útra,

még akkor is, ha valakit végül elküldenek a gyülekezetből. Az elsődleges cél mindig az, hogy a testvér helyreállhasson, hogy visszatérhessen a helyes útra.

Itt is, amikor Pál azt mondja, hogy már eldöntötte, hogy ezt az embert el kell küldeni a gyülekezetből, azt is hozzáteszi, hogy át kell az ilyet adniuk a Sátánnak a teste pusztulására, hogy a lelke üdvözüljön az Úr ama napján. Mit jelent a „teste pusztulására” kifejezés? A testiesség pusztulását, pontosabban azt, hogy többé ne éljen a test szerint. Pál abban a reményben tanácsolja ezt a korintusi gyülekezetnek, hogy ha valóban elküldik a gyülekezetből ezt az embert, akkor ezáltal rádöbben, milyen súlyos bűnben van. És ez a bűn egyre jobban elidegeníti őt a gyülekezettől, és Krisztustól a gyülekezetben. Tehát azért küldték el ezt az embert a gyülekezetből, hogy fel tudja ismerni milyen súlyos bűnben van, és hogy visszatérjen Istenhez, hogy helyre álljon a vele való kapcsolata, és hogy így vissza is térhessen a gyülekezetbe.

Ez az egész tehát mindig azt a célt szolgálja, hogy az az ember, aki bűnben van, kijöjjön abból és helyreálljon, hiszen Jézus Krisztus is ezért jött, hogy megkeresse az elveszetteket és megmentse őket. Nekünk is ezt kell szem előtt tartani, amikor a gyülekezeten belül bizonyos problémákat kell kezelnünk.

El kell mondanom, hogy a mi gyülekezetünkben is volt már arra példa, hogy meg kellett kérnünk egyeseket, hogy hagyják el a gyülekezetet, és addig ne térjenek vissza, amíg az adott bűnből, nagyon súlyos helyzetből ki nem léptek. De a fő célunk megint csak az, hogy ez az ember visszataláljon Istenhez, hogy helyreálljon.

Azt nem tudom százszázalékosan megmondani, hogy mit jelent valakit átadni a Sátánnak teste pusztulására, de Pál az 1. Timóteus 1,20-ban megemlíti két embert, Hümenaioszt és Alexandroszt, és azt írja róluk, hogy átadta őket a Sátánnak, hogy megtanulják, hogy ne káromolják az Istent. Tehát amikor átadunk valakit a Sátánnak, ez azt jelenti, hogy elküldjük a gyülekezetből, amely eddig egy védőpajzsként óvta őt. Tesszük ezt azért, hogy esetleg megláthassa, megtapasztalhassa bűnének következményét.

Bizony gyakran a házasságtörésre a legjobb gyógyszer az, amikor az ember összeházasodik azzal, akivel a házasságtörést elkövette. Azért mondom ezt, mert a Sátán néha annyira el tud bennünket vakítani, és úgy érezzük, hogy nem tudunk meglenni a másik nélkül, hogy ő az életünk szerelme és hogy érte muszáj elhagynunk a férjünket vagy a feleségünket. Ha azonban összeházasodunk, egy idő után bizonyosan rádöbbenünk arra, hogy a másik sem tökéletes, és hogy bizony nagyon is tudtunk volna élni nélküle. A Sátán tehát annyira el tud bennünket vakítani, hogy bizony néha arra van szükség, hogy hagyjuk, hogy menjen az az

ember a saját feje után. Teháti mintegy átadjuk őt a Sátánnak. És ez sokakra azután nagyon is kijózanító hatással van. És hirtelen már nem is olyan izgalmas és dicsőséges számukra a test vágyai szerint élni.

Ezért inti Pál a korinthusiakat arra, hogy adják át az ilyen embert a Sátánnak teste pusztulására, hogy lelke üdvözljön az Úrnak a napján. Az elsődleges cél tehát itt az üdvösség. Még ha a testnek el is kell pusztulnia, a legfontosabb az, hogy valakinek a lelke üdvözljön.

6. Nem jól dicsekedtek ti.

Vagyis Pál azt mondja, hogy egyáltalán nem jó az, hogy ti a liberalizmusotokkal dicsekedtek, a ti hozzáállásotokkal ezzel az egészhez.

6. Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti?

A kovász elengedhetetlen alkotórésze volt annak a tésztának, amelyből az asszonyok kenyeret sütöttek. És amikor bedagasztották a tésztát, mindig meghagytak egy kis kovászt, amit azután az új tésztába kevertek. Az Ige azonban a kovászt mindig negatív értelemben említi. Mert amikor a kovászt hozzákeverjük a tésztához, az egyfajta erjedési folyamatot indít el, és egy csipetnyi kovász már elég ahhoz, hogy ez a folyamat beinduljon, így egy kicsiny kovász valóban az egész tésztát szépen lassan megkeleszti.

Ez valóban egy nagyszerű képe a bűnnek: elég ha csak egy aprócska bűnt tolerálunk valahol a gyülekezeten belül, és ez az egész testet megfertőzheti. Hiszen egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti.

7. Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott.

Itt Pál a páska képét is mondanivalójába foglalja. A páskáról ugye tudjuk, hogy a kovásztalan kenyerek ünnepe volt. Ahogy a zsidók készülődtek a páska ünnepére április 14-én, átkutatták az egész házukat kovászt - vagyis élesztőt - keresve, és ha bárhol találtak a házban egy kicsit is, azonnal kidobták. Azután pedig kovásztalan kenyeret készítettek a páska ünnepére, olyan tésztából, amelybe nem raktak kovászt, vagyis élesztőt. Mégpedig azért, mert ahogy azt korábban említettem, a kovász a bűnt jelképezte. A páska ünnepe tulajdonképpen a

kovásztalan kenyerek ünnepe volt. Így is nevezték, a kovásztalan kenyerek ünnepe.

A páska csodálatos előképe volt Jézus Krisztusnak, aki büntelen volt. Ő volt tehát a hibátlan páskabarány. Mivel pedig a kovász a bűn jelképe, Pál tehát azt mondja, hogy

7. Takarítsátok ki a régi kovászt a gyülekezetből, hogy új tésztává legyetek. Hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk Jézus Krisztus már megáldoztatott.

Krisztus tehát a mi húsvéti bárányunk, és ahogy a kovásztalan kenyeret megtörték a páska ünnepén, úgy törték össze az Ő testét is értünk a kereszten. A páska telve van csodálatos szimbólumokkal, amelyek Jézusra mutatnak.

Pál így folytatja a 8-as versben: *Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se a rosszaság és a gonoszság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával.*

Vagyis azt mondja itt Pál, hogy szeressük egymást tisztán és igazságban - így gyűljünk össze, így legyünk egymással közösségben. Krisztus testében ne legyen gonoszkodás, viszálykodás, hanem legyen a szívünk tiszta az Úr előtt, amikor összegyűlünk Őt imádni.

Pál a következő, 9. versben egy olyan levélre utal, amelyet már a korábbiakban megírt a korinthusiaknak, ez a levél azonban nincs a birtokunkban. Bár a Bibliában ezt a levelet nevezzük Pál első levelének a korinthusiakhoz, amelyet most olvasunk és tanulmányozunk, minden jel szerint azonban Pál már korábban is írt legalább egy levelet nekik, sőt lehet hogy többet is, de ezek nem maradtak ránk.

Pál tehát ezt írja a 9-es versben: *Levelemben már megírtam nektek, hogy nem szabad kapcsolatot tartani paráznákkal.*

10. De nem általában e világ paráznáival vagy nyerészkedőivel, harácsolóival vagy bálványimádóival, hiszen akkor ki kellene mennetek a világból.

Pál itt nagyon egyértelműen kettéválasztja a gyülekezeti közösségünket és az életünket a világban. Pál azt mondja, hogy a gyülekezeten belül ne legyünk közösségben bálványimádókkal, paráznákkal, nyerészkedőkkel. A gyülekezeten kívüli világ azonban telve van paráznákkal, nyerészkedőkkel, harácsolókkal és bálványimádókkal. Isten azonban nem arra hív bennünket, hogy teljes mértékben elszigetelődjünk a világtól, hogy mintegy vonuljunk kolostorba

és hatalmas falakat emeljünk magunk és a világ közé, és így próbáljunk meg tisztaságban élni. Isten arra hív bennünket, hogy világítsunk a világban lámpásokként, amelyeket nem szabad elrejtetni, magas kőfalak mögé zárni. Arra hív, hogy világítsunk a világban. Ahogy a világban élek, elkerülhetetlenül lesz dolgom olyanokkal, akik erkölcstelenül élnek, akik nyerészkednek vagy bálványimádók, de amikor eljövök a gyülekezetbe, és Isten népe között vagyok, akkor elvileg egy teljesen más környezetnek kellene engem ott várnia. Szentséget és tisztaságot kellene találnom Krisztus testében, amikor találkozunk.

Pál itt a 10-es versben három bűnt sorol fel, a paráznaságot, a harácsolást és a bálványimádást. Amikor valaki paráználkodik, tulajdonképpen önmaga ellen vétkezik. Ez a bűn az önzésünkből fakad, és arról szól, hogy tulajdonképpen kihasználjuk a másikat szexuális vágyaink kielégítésére. Elképzelhető, hogy ez a személy nem is jelent nekünk olyan sokat. Az egész ugyanis saját vágyainkról szól, a másik személy inkább csak eszköz ezek kielégítésében. Vagyis amikor paráználkodunk nemcsak önmagunk ellen vétkezünk, hanem a másik ellen is, és ezt a bűnt az önzés fémjelzi.

A harácsolás vagy a kapzsiság, úgy is mondhatnánk, hogy a nyerészkedés szintén önző dolog. Hiszen kimondottan arról szól, hogy bármilyen áron megszerezsem azt, amire szükségem van.

A bálványimádattal igazából Isten ellen vétkezik, mert Isten helyett valaki vagy valami mást imádok. Ha valaki elkezd valamit bálványozni - és itt most ne csak aprócska szobrocskákra gondoljunk, mint bálványokra, amelyeket fából készítettek, vagy aranyból öntöttek -, hiszen valakinek az autója is lehet a bálványa, vagy a kertje, vagy akár egy épület is. Emlékszem, hogy amikor a gyülekezetünk egy nagyobb épületbe költözött, egyesek nagyon megijedtek, mert kötődtek az előzőhöz, sőt szerintem, már bálványozták is azt. Nem akartak elköltözni, hiszen abban az épületben tértek meg, ott találkoztak Istennel. Bizonyos értelemben a régi épületünket tették a bálványukká. Amikor azonban valaki bálványokat kezd imádni, ez egyrészt annak a jele, hogy az az ember nem tudatosítja Isten jelenlétét az életében, és a bálvány szolgál számára mintegy emlékeztetőül. A bálvány emlékezteti arra a kapcsolatra, amely közte és Isten között korábban fennállt, és amit korábban megtapasztalt.

Emlékezzünk csak vissza arra az időre az Ószövetségben, amikor Ezékiás lett Izráel királya. Izráel már azt megelőzően bálványokat kezdett el imádni. Ezékiás azonban elhatározta, hogy reformokat vezet be, és ennek jegyében első lépésként leromboltatta azokat a ligeteket, ahol Izráel felállította és imádta bálványait. Ezékiás a különböző hamis isteneknek emelt oltárokat is leromboltatta. A 2. Királyok 18,4-ben pedig azt olvassuk, hogy Ezékiás ezen kívül

darabokra törette azt a rézkígyót, amelyet Mózes készített, mert Izráel fiai mindaddig annak tömjéneztek, és Nehustánnak nevezték.

De miért is készítette Mózes a pusztai vándorlás során a rézkígyót? Amikor Izráel népe vétkezett, és ezért kígyók támadták meg őket a pusztában, és megmarták őket, és sokan meghaltak, a 4. Mózes 21,8-ban ezt parancsolta Isten Mózesnek: *Csinálj egy rézkígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmart a kígyó életben marad, ha föltekint arra. Mózes tehát csinált egy rézkígyót és föltűzte egy póznára. Ha azután megmart valakit a kígyó és föltekintett a rézkígyóra, életben maradt.*

A rézkígyó egy csodálatos előképe Jézus Krisztusnak. Hiszen Jézus maga mondja a János 3,14-ben Nikodémusnak, hogy *ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az emberfiának is felemeltetnie, hogy aki hisz, annak örök élete legyen őbenne.* A kígyó tehát a bűn, a rézkígyó pedig a bűn ítéletének a szimbóluma, a réz ugyanis az ítéletet jelképezi. Jézus Krisztus a kereszten magára vette az én bűnömért járó ítéletet, ezért tehát ha Jézus Krisztusra nézek, nekem már nem kell meghalnom bűneimért, hanem élhetek.

Úgy tűnik, hogy a rézkígyó a pusztai vándorlás után is fennmaradt. Valaki megőrizhette azt, és ahogy teltek, múltak az évek, az emberek elkezdtek azt bálványként imádni, és sokan zarándokoltak a rézkígyóhoz, amelyet Mózes készített a pusztában. Vegyük észre mit mond a 4. vers legvége: Izráel fiai Nehustánnak nevezték a rézkígyót. Egyes angol fordítások szerint pedig Ezékiás király nevezte azt annak. A lényeg azonban az, hogy a Nehustán szó annyit jelentett, egy réztárgy. Vagyis már a nevéből is kitűnt az, hogy a rézkígyó nem volt semmiféle isten, sőt Izráel Istenének sem volt a jelképe.

Ezért tehát amikor elkezdtünk egy épületet bálványozni, ne feledjük, hogy egy egyszerű épületről, egy halom kőről, vagy egy nagy rakás fáról van szó. Nem szabad ahhoz az épülethez bálványként ragaszkodnunk csak azért, mert ott találkoztam először Istennel. Hiszen mindennap találkozhatok Istennel. Ha tehát az épületet kezdem el bálványozni, ez azt jelenti, hogy nem találkozom mindennap Istennel, hogy vágyom arra a kapcsolatra, de az jelenleg nincs meg az életemben. Ezért próbálok visszamenni a múltba, és abban az épületben megtalálni Isten jelenlétét. Óvakodjunk tehát a bálványimádástól, mert ezzel Isten ellen vétkezünk.

Persze a világban elkerülhetetlenül bálványimádás vesz körül bennünket, mivel mi is ebben a világban élünk. Nem kérdezhetem meg a sarki zöldségestől, hogy: „A te életed rendben van Istennel? Mert ha nem, akkor ne nyúlj azokhoz a zöldségekhez és gyümölcsökhöz, amelyeket én szeretnék majd elfogyasztani. Csak akkor vásárolok tőled, ha újjászületted.” Mivel azonban a világban élek,

akaratlanul is érintenek a dolgai. Időnként nagyon nem tetszenek, sőt egyenesen utálok őket. Ki nem állhatom, amikor kénytelen vagyok hallgatni, amint valakinek a száján kiárad a szemét. Vagy amikor az étteremben valaki rágyújt a közelemben. És érdekes valahogy mindig a válluk fölé tartják a cigarettát. Persze, mert ők is utálják a szagát, inkább másnak az orra alá tolják. De a világban élek, és nem menekülhetek el belőle, sőt Isten sem akarja, hogy félrevonuljak.

Bevallom, olyan jó lenne azt mondani nektek, hogy gyülekezetként vegyünk egy lakatlan szigetet a Karib-tengeren, költözzünk oda mindannyian, és hozzunk ott létre egy teljesen keresztény közösséget, amely egy az egyben az Igére épülne. Így nem lenne szükség sem börtönökre, sem rendőrségre, a gyermekeink nyugodt környezetben nevelkedhetnének. Egy szeretettel teli közösségben nem kellene attól rettegnem, hogy mi történik az unokáimmal, ha elfutnak a sarki ABC-be, ki próbálja meg őket magával csalni, vagy esetleg bántalmazni.

Engem igenis aggodalommal tölt el az az irány, amelybe a világ egyre inkább tart. És bevallom őszintén, olykor szeretnék innen elmenekülni. De Istennek nem az az akarata, hogy félrevonuljunk, és valahol egy lakatlan szigeten egy kis földi paradicsomot hozzunk létre magunknak. Mi egy bűnnel teli világban élünk, egy olyan világban, amelyet megrontott a bűn. Nagy reménységgel a szívünkben várjuk az új, mennyi Jeruzsálemet, amelyet majd Isten épít és közben tisztában vagyunk azzal, hogy csak átutazóban vagyunk itt a földön. Egy napon eljön majd Isten országa, amely valóban a szeretet és a béke ország lesz, melyben a gyerekeknek nem kell majd félniük. De Isten országa a földön még nem jött el. Ez egyelőre egy bűnös világ, amelyből én sem menekülhetek el. Isten arra hív, hogy világítsak ezen a sötét helyen.

11. Most tehát azt írom nektek, hogy ne éljetez közösségben azzal, akit bár testvérnek neveznek, de parázna vagy nyereszkes, bálványimádó, vagy rágalmazó, részeges vagy harácsoló. Az ilyennel még együtt se egyetek.

Vagyis ne legyetek vele szoros kapcsolatban. Abban a kultúrában az, hogy még együtt se egyetek vele, pontosan ezt jelentette. A közel-keleti hagyományok szerint ugyanis, ha valakivel együtt ettél, akkor azzal lényegében eggyé váltál. Az ottani szokások szerint a levest például egy nagy tálban tálalták, amelyet az asztal közepén helyeztek el. A leveshez járt ezen kívül egy közös kenyér is. Az étkezés tehát úgy történt, hogy mindenki tört egy darabot a kenyérből, és belemártotta a közös levesestálba. Vagyis mindenki ugyanabból a kenyérből és ugyanabból a levesből evett. Számukra ez az eggyé válást jelképezte. Ezért volt az, hogy a

zsidók soha nem voltak hajlandóak egy asztalnál ülni és együtt enni a pogányokkal, hiszen nem akartak velük eggyé válni.

Tehát ha valaki a gyülekezetben, valamelyik testvéred parázna vagy bálványimádó, vagy részeges, vagy rágalmazó, akkor ne legyél vele egy ilyen szoros kapcsolatban.

12. Mert mit tartozik rám, hogy a kívül levők felett ítélkezzem? Nem a belül levők felett ítélkeztek-e ti is?

Pál tehát azt mondja, hogy azok felett, akik a gyülekezeten kívül vannak a világban, nem az én tisztem ítélkezni, hanem Isten ítélkezik majd felettük. De bizonyos értelemben a gyülekezeten belül lévők felett igenis ítélkeznünk kell.

13. A kívül levőket pedig Isten fogja megítélni. Távolítsátok el azért a gonoszt magatok közül!

És ezzel ugye arra a férfira gondol, aki a testvérük volt, odajárt a gyülekezetbe, de közben édesapjának a feleségével élt együtt.

Ezután Pál rátér egy másik felmerülő problémára a korinthusi gyülekezetben. Mégpedig a hívők pereskedésének a problémájára világi, tehát pogány bíróságokon.

6,1. Hogyan merészel közületek valaki, akinek a másikkal peres ügye van, a hitetlenek, s nem a szentek előtt törvénykezni?

2. Vagy nem tudjátok, hogy a szentek a világ felett fognak ítélkezni? És ha ti ítélkeztek a világ felett, arra talán méltatlanok vagytok, hogy jelentéktelen ügyben ítélkezzetek?

Úgy tűnik, hogy a korinthusi gyülekezetben voltak olyanok, akik egy gyülekezeti testvérükkel szembeni panaszukkal világi bíróságokhoz fordultak. Pál itt azt mondja, hogy a tökéletes megoldás itt az lenne, ha a problémákat a gyülekezeten belül tudnátok megoldani, a gyülekezet segítségével. Hiszen az egyház, a szentek fognak majd a világ felett ítélkezni.

Tudjuk, hogy egészen pontosan Jézus fog ítélkezni a világ felett, de mi már Jézuséi vagyunk, Őbenne vagyunk, és így mi is részt vállalunk majd a világ feletti ítélkezésből. Hogyha a szenteket Isten egy ilyen hatalmas feladattal ruházza majd fel, akkor a kisebb, jelentéktelen ügyekben is képesnek kellene lennünk arra, hogy ítélkezzünk. Ezért pedig - ha lehetséges - a

problémáinkat a gyülekezeten belül kellene megoldanunk. Pál ezzel nem azt akarja mondani, hogy szükség esetén nem szabad bírósághoz fordulnunk. Ő arra bátorít bennünket, hogy egymás között, a gyülekezeten belül igyekezzünk megoldani a problémáinkat, a gyülekezet berkein belül.

Előfordulhat azonban, hogy valamiféle probléma merül fel köztünk és egy nem hívő között, aki nem hajlandó a gyülekezet tanácsát követni abban, hogy hogyan kellene ez ügyben eljárni. Ilyenkor előfordulhat, hogy kénytelenek leszünk bírósághoz fordulni a probléma igazságos megoldása érdekében.

Bizony Pálnak sem volt könnyű a római hatóságokkal. Már két éve ült börtönben Cézáréában, amikor Fesztusz végre megkérdezte tőle, hogy hajlandó lenne-e felmenni Jeruzsálembe, hogy ott tárgyalják meg az ügyét. Pál jól tudta, hogy ez az egész semmire sem vezet, hogy egyik helyről a másikra küldözgetik őt, úgyhogy a császárhoz fellebbezett - ami Pálnak jogában állt római polgárként. Pál tehát a császárhoz fellebbezett, mondhatni ő maga fordult bírósághoz, hogy ne tudjanak vele a vezetők továbbra is játszadozni.

Azonban - amennyire csak lehetséges - meg kellene próbálnunk a testvérek közötti problémákat a gyülekezeten belül megoldani.

1. Korintus 6,3: *Vagy nem tudjátok, hogy angyalok fölött is ítélkezünk majd?*

Júdás levelében, mégpedig a 6. versben olyan angyalokról ír, *akik nem becsülték meg a maguk fejedelemségét, elhagyták saját lakóhelyüket*. Elképzelhető, hogy azokról az angyalokról van itt szó, akik a Sátánnal együtt fellázadtak Isten uralma ellen. A Jelenések könyvéből úgy tűnik, hogy az angyaloknak mintegy egyharmada csatlakozott a Sátánhoz, amikor fellázadt. Júdás azt is írja róluk a 6. versben, hogy *ők örökkévaló sötétségben és bilincsekben vannak fogva tartva, annak a nagy napnak az ítéletére*.

Megint csak hadd emeljem ki azt, hogy Jézus Krisztus az, aki majd ítélkezni fog a világ felett és az angyalok felett is, de mivel mi vele együtt uralkodunk majd, ezért ugyanúgy, ahogy részt vállalunk a világ megítélésében, ugyanúgy az angyalok fölött is ítélkezünk majd Jézus Krisztus oldalán. Ez azonban nem azt jelenti, hogy te majd kérdőre vonhatod az őrangyalodat, hogy hol volt azon a bizonyos napon, amikor te nekikoccantál az előtted lévőnek, és miért nem akadályozta meg. Azon angyalok felett ítélkezünk majd, akik nem becsülték meg a maguk fejedelemségét, hanem elhagyták saját lakóhelyüket. De ha mi ilyen dolgokban ítélkezhetünk majd,

Akkor mennyivel inkább ítélezhetünk a mindennapi élet dolgaiban? - írja Pál a 6. vers végén.

Az 1 Korintus 6,4-ben a Károli fordításban Pál ezt írja: Azért ha életszükségre való dolgok felől van törvénykezelés, akik a gyülekezetben legalább valók, azokat ültessétek le.

Bizony még a legalacsonyabb presztízszű keresztény is a gyülekezetben őszintébb, jobb ítéletet képes hozni, mint esetleg a legokosabb bírák a bíróságokon - már ami az Ige dolgait illeti. Bizony be kell vallanom, hogy néha nagyon is meglepnek egyes bírósági döntések és ítéletek. Aggodalommal tölt el amikor látom, helyenként milyen enyhe büntetést szabnak ki azokra, akik szörnyű bűncselekményeket követnek el itt Amerikában. A világi bíróságok ugyanis semmit sem tudnak a Lélek dolgairól. Pál az 1. Korintus 2,14-ben a következőket írja. *A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes, mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.* 15. *A lelki ember azonban mindenkit megítél, de őt senki sem ítéli meg.* Tehát amikor a gyülekezeten belül felmerülő problémákról van szó - kiváltképpen a Lélek dolgairól -, a szentek közül azok, akikről Pál az új fordítású Bibliában ezt írja, hogy: *Semmit sem számítanak a gyülekezet előtt,* jobb döntéseket tudnak hozni ezekben a dolgokban, mint a világ legbölcsebb emberei. Több isteni igazságot tanulhatunk egy egyszerű, kevésbé művelt hívőtől, aki telve van Szentlélekkel, mint az ország legkiválóbb professzorától, aki azonban még nem tért meg. Csak azért, mert valaki tudós nem szükségszerű az, hogy érti a Lélek dolgait. Hiszen a természetes ember nem ismeri és nem is érti a Lélek dolgait. Ezért nem követhetjük az irányításukat a Lélek dolgaiban, és nem is eléggé kompetensek ahhoz, hogy a Lélek dolgaiban ítékezzenek. A lelki dolgokat tehát a gyülekezeten belül kellene megoldani.

5. Megszégyenítésül mondom nektek! Ennyire nincs közöttetek egyetlen bölcs sem, aki igazságot tudna tenni testvérei között?

6. Sőt testvér a testvérral pereskedik, még hozzá hitetlenek előtt.

7. Egyáltalán már az is nagy gyarlóság bennetek, hogy pereskedtek egymással. Miért nem szenveditek el inkább a sérelmet? Miért nem tűritek el inkább a kárt?

8. Sőt ti okoztok sérelmet és kárt, mégpedig testvéreknek!

Annyira szomorú látni azt, hogy a helyzet egészen a mai napig változatlan. Ma is vannak

olyanok a gyülekezetben, akik ha tehetnék, saját keresztény testvéreiket is becsapnák. Pál itt rámutat arra, milyen szégyenletes dolog ez. Hadd ismételjem tehát meg, hogy ez nem azt jelenti, hogy soha nem fordulhatunk bírósághoz olyan valakivel szemben, aki nem testvérünk az Úrban. Elképzelhető ugyanis, hogy nincs más megoldás. Pál tehát nem tiltja ezt meg nekünk, sőt úgy gondolom, hogy azt sem tiltja meg nekünk, hogy egy testvérünket érintő kérdésben forduljunk bírósághoz, ha ez a testvérünk az Úrban nem hajlandó arra, hogy a problémát velünk, a gyülekezetben belül oldja meg. Van amikor nincs más választásunk. De Pál szerint ez szomorú és szégyenletes. Ennél még az is jobb, ha engeded, hogy kifosszon. A Lukács 6,29-ben azt mondja Jézus, hogy *„aki elveszi felsőruhádát, attól alsóruhádát se tagadd meg.”*

9. Vagy nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhetik Isten országát?

Pál most nagyon komoly dolgokat kezd el érinteni.

9. Ne tévelyegjétek sem paráznák - és ha megnézzük a görög eredetűt, ez szó szerint férfi prostituáltakat jelent -, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok - a görög eredeti ebben az esetben a homoszexuális életmódot folytatókra utal.

10. Sem tolvajok, sem nyerészkedők, sem részegesek, sem rágalmazók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát.

Pál a Galata 5,17-ben a következőket írja: *Mert a test kívánsága a Lélek ellentét, a Lélek pedig a test ellen, Ezek viaskodnak egymással, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek.*

18. Ha pedig a Lélek vezet titeket, nem vagytok a törvény uralma alatt.

19. A test cselekedetei azonban nyilvánvalók, mégpedig ezek. házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás,

20. bálványimádás, varázslás - ezen a helyen a görög eredetűben a farmakia szó áll, ami tulajdonképpen kábítószerélvezetet jelent -, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás.

21. Irigység, gyilkosság, részegeskedés, tobzódás és ezekhez hasonlóak. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam, akik ilyeneket cselekszenek, nem öröklik Isten országát.

Pál itt az 1. Korinthus 6-ban is figyelmeztet bennünket arra, hogy ne tévelyegjünk, és ne akarjuk becsapni önmagunkat. Aki ilyeneket cselekszik, nem öröklí Isten országát. Pedig sok

ember pont ezt teszi, becsapja önmagát, mert azt gondolja, hogy teljesen mindegy, hogy mit tesz, úgymint bekerül majd Isten országába. Ha tehát szeretném örökölni Isten országát, fontos, hogy megvizsgáljam a szívemet ennek az ígéretnek a fényében, és tudatosítsam azt, hogy akik ilyet cselekszenek, nem örökölhetik Isten országát.

1. Korintus 6,11: *Pedig ilyenek voltak közületek némelyek, de megmosattatok megszentelődtek* - vagyis Isten elhívott benneteket, hogy az Ő tervét valósítsa meg az életetekben -, *és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében, és a mi Istenünk Lelke által.*

Azt mondja tehát Pál, hogy ilyenek voltak közületek is némelyek, de ez már a múlté, és jól van ez így. Pál azt írja a 2. korintus 5,17-ben: *„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtettség: a régi elmúlt, és íme: új jött létre.”* De ha a régi dolgok nem múltak el, akkor úgy tűnik, hogy nem vagy új teremtettség - ne csapd be önmagad! Ne gondoljuk azt, hogy visszaélhetünk Isten kegyelmével, hogy azt a kicsapongásra használhatjuk. Ne gondoljuk azt, hogy csak azért, mert Isten kegyelme borítja az életünket, most már szabadok vagyunk arra, hogy a test kívánságai szerint éljünk úgy, ahogy akarunk.

Napjainkban már egyre többen a gyülekezeten belül is próbálják kiszélesíteni azt az utat, amely az örök életre vezet. A gyülekezetek egyre toleránsabbak, mindenféle életstílus előtt megnyitják kapuikat, elfogadnak istentelen életformákat Isten családjában. És egyre többen mondogatják azt, hogy: „De hát mi mindannyian ugyanazt keressük, hiszen minden út Istenhez vezet.” Had emlékeztesselek arra, hogy mit mond Jézus a Máté a 7,13-ban: *Menjete be a szoros kapun! Mert tágas az a kapu, és széles az az út, amely a kárhozatba visz, és sokan vannak akik azon járnak.*

14. *Mert szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.* És azonnal ezután Jézus a hamis prófétákra figyelmeztet bennünket. 15. *Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belülről ragadozó farkasok.* Jézus figyelmeztet bennünket, hogy óvakodjunk a hamis prófétáktól, akik azt próbálják elhitetni velünk, hogy teljesen mindegy, hogy hogyan élünk, Isten úgymint szeret bennünket, úgymint a mennybe kerülünk. Óvakodjunk tőlük, mert lehet, hogy kívülről bárányoknak tűnnek, lehet, hogy reverendát viselnek, de báránybőrbe bújt farkasok.

Én mindig annyira feldühödök olyan emberek láttán, akik magukat Jézus Krisztus szolgájának állítják be, gyakran még azt is elvárják az emberektől, hogy tisztelendő úrnak szólítsák őket. Amikor Ronald Reagan volt az Egyesült Államok elnöke, az 1983-as évet a Biblia

évének nyilvánította. Erre egyes szervezetek beperelték őt, és kezdeményezésüket bizonyos lelkipásztorok is támogatni kezdték. Ők Isten szolgáinak mondják magukat, közben azonban báránybőrbe bújt farkasok.

Ugyanúgy, ahogy a Sátán is képes a világosság angyalaként megjelenni, hogy megtévessze az embereket, egyesek, akik bár azt mondják magukról, hogy Isten szolgálói, szintén megtévesztik az embereket, és valójában a Sátánnak szolgálnak. Sajnos ezen a ponton eszembe jut az egyházak világtanácsa is, amely úgy tűnik, hogy mindenféle szörnyűséget egyre inkább támogat. Őszintén bevallom, hogy egy fillérrel sem szeretném támogatni ezt a szervezetet.

11-es vers ismét: *Pedig ilyenek voltak közületek némelyek, de megmosattatok, megszentelődtek és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében, és a mi Istenünk Lelke által.*

Istennek hála, hogy az Úr megváltottatott. Most már nem az vagyok, aki voltam. Isten Szent Lelkének ereje által és a Jézus Krisztusba vetett hit által megváltottam. A régi valóban elmúlt, és minden újjá lett.

12-es vers első fele: *Minden szabad nekem.*

Ez a kijelentés elég tág értelmet hordoz. Az epikureus filozófusok bizonyos értelemben valami hasonlót hirdettek. Azt mondták, hogy mindent szabad nekem, ami élvezetet hoz az életemben. Teljesen mindegy, hogy mi az - ha élvezetet jelent, akkor megtehetem. Ez azonban azt jelenti, hogyha valaki valami szörnyűséget tesz, de élvezte azt, akkor az is rendben van. De nézzük meg, mit is mond Pál.

12. Minden szabad nekem, de nem minden használ.

Ugye tudjuk, hogy egy napon majd mindenkinek meg kell majd állnia Isten előtt, és számot kell adnia cselekedeteiről. Hívóként pedig majd jutalmat is kapunk Istentől - hűségünkért, azért, ahogyan az Istennel kapott dolgokkal sáfárcodtunk. A cselekedeteinket majd tűzzel próbálja meg Isten, ebből kiderül, hogy miből építkeztünk életünkben, hogy a mennyben gyűjtöttünk-e kincseket. Hiszen az életünknek egy napon vége szakad és csak azok

a dolgok maradnak meg, amelyeket Jézusban és Jézusért tettünk.

Engem egy cél vezérel: hogy amikor majd ott állok Isten előtt, nekem is azt mondja majd, jól van jó és hű szolgám menj be Urad ünnepi lakomájára. Tudod, abban a pillanatban nem fog számítani, hogy az életemben mit értem el, hogy mire vittem. Amikor ott állok majd Jézus előtt, ez egyáltalán nem fog számítani. Mindennél fontosabb lesz ugyanis az, mit mond Jézus. Vágyom arra, hogy megdicsérjen, hogy ezekkel a szavakkal fogadjon engem. Engem tehát ez a cél vezérel.

De térjünk csak vissza ahhoz, amit Pál mond. *Minden szabad nekem, de nem minden használ.* Vannak tehát olyan dolgok, amiket megtehetnék, és amelyektől még nem kárhoznék el, hiszen üdvösségem van, mert hitemet és bizodalmamat Jézus Krisztusba vetettem. Vannak azonban olyan dolgok, amelyekbe bizony nagyon könnyen belefeledkezhetnék, és amelyek meggátolnának engem abban, hogy a célomat elérjem. Például azáltal, hogy elrabolnák minden energiámat, és időmet, és így nem maradna sem erőm, sem pedig időm az Úr dolgaira. Vannak tehát olyan dolgok, amik önmagukban nem rosszak, de mégis meggátolnának engem abban, hogy megvalósítsam azt a célkitűzést, amely számomra a legfontosabb. Így tehát még ha szabadna is megtennem azt a dolgot, nem teszem, mert csak akadályozna engem.

Nagyon fontos tehát keresztényként, hogy prioritásokat állítsak fel az életemben. Nehogy olyan dolgokra áldozzak túlságosan sok időt és energiát, amelyek egyáltalán nem fontosak. Az emberek könnyen beleesnek ebbe a csapdába, hogy olyan dolgokba vetik bele magukat teljes erővel, amelyek az örökkévalóság szempontjából egyáltalán nem számítanak. És az ember hónapokat is eltölthet egy-egy ilyen projekten, a végén pedig szétesik az egész. Milyen jó, hogy Pál levelének végén az 1. Korintus 15,58-ban azt írja, hogy: *Tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.*

Egy napon tehát ott állunk majd Isten ítélőszéke előtt, és annyira vágyom arra, hogy halljam Jézust, amint ezt mondja nekem: *Jól van, hű és igaz szolgám. Menj be urad ünnepi lakomájára.*

Minden szabad nekem, de ne vállalj semminek a rabjává - írja Pál a 2. Korinthus 6,12. második felében.

Csak egy hívő keresztény tudja igazán mit jelent szabadnak lenni. Az az ember, aki bűnben él, egyáltalán nem szabad. Pál ezt írja Timóteusnak a 2. Timóteus 2,26-ban: *És felocsúdjanak az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék.* Pál arról

is ír, hogy e világ fejedelme megvakította őket, ezért nem látják az igazságot, és így fogságban sínylődnek. Ne mondd nekem, hogy az alkoholista szabad. És bárki másról se mondd, hogy szabad, aki valamelyik szokásának a rabja, mert nem az. Csak Isten gyermekei tudják mi az szabadnak lenni. Nagyon szeretem a szabadságomat, de számomra ebben nem az a legizgalmasabb, hogy szabad vagyok arra, hogy megtegyek bizonyos dolgokat, hanem az, hogy szabad vagyok arra, hogy bizonyos dolgokat már ne tegyek meg. Szabad vagyok. Nem kell most már bizonyos szokásaim rabjává lennem. Istennek hála, hogy ezeket már nem kell megtennem, hanem szabad vagyok tőlük.

Elképzelhető azonban az, hogy úgy élek a szabadságommal, hogy ismét valaminek a fogságába kerülök. Szabad vagyok arra, hogy alkoholt igyak, ha ehhez tartja kedvem. De ha a szabadságomban annyit iszom, hogy már nem tudok tisztán gondolkodni, akkor többé már nem vagyok szabad, hiszen az alkohol befolyása alá kerültem. Sőt mi több, egy idő után alkoholfüggővé is válhatok. Ostoba dolog tehát úgy élni a szabadságommal, hogy közben megint valaminek a fogságába kerülök. Egyesek azonban, sajnos ezt teszik. Tehát, bár minden szabad nekem, tudom, hogy nem minden használ, és ezért nem engedem, hogy bárminek is a rabjává váljak, pont azért, mert egy dicsőséges szabadságot kaptam Jézus Krisztustól.

13-as vers: *Az eledel a gyomorért van, a gyomor meg az eledelért, de Isten ezt is, amazz is meg fogja semmisíteni. A test azonban nem a paráznaságért van - Isten nem azért helyezte beléd ezt az erős szexuális vágyat, hogy utána menj és paráználkodj -, a test nem a paráznaságért van, hanem az Úrért, az Úr pedig a testért.*

14. *Isten ugyanis feltámasztotta az Urat, és hatalmával minket is fel fog támasztani.*

Vagyis új testet kapok. Ahogy Isten feltámasztotta Jézus Krisztust, engem is úgy fog feltámasztani. A testem tehát nem a paráznaságért van, nem azért adatott, hogy szabadon élhessek a testem kívánságai szerint. Mert a testem is egy csodálatos eszköz Isten kezében, hogy az Ő munkáját elvégezze bennem és rajtam keresztül.

15. *Vagy nem tudjátok, hogy a ti testetek Krisztus tagja? Most tehát azok, akik a Krisztus tagjai, parázna nő tagjaivá legyenek - vagy prostituált tagjaivá legyenek? Szó sem lehet róla.*

16. *Vagy nem tudjátok, hogy aki parázna nővel egyesül, egy testté lesz vele? Mert - amint az Írás mondja - lesznek ketten egy testté.*

Pál tehát azt mondja, hogy a tested is eszköz Isten kezében. De ha a testedet arra használod, hogy egy parázna nővel vagy egy prostituálttal paráználkodj, akkor tulajdonképpen Krisztust is viszed magaddal ebbe a parázna kapcsolatba.

17. Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek övele.

Mi is most már mintegy egyek vagyunk Jézus Krisztussal, Őbenne vagyunk. Ezért ne paráználkodjunk, ne használjuk a testünket ilyen állati módon.

18. Kerüljétek a paráznaságot.

Pál a 2. Timóteus 2,22-ben a következőkre buzdítja Timóteust: *Az ifjúkori kívánságot pedig kerüld! Ó, bárcsak mi is elfutnánk a kísértések elől. Bárcsak olyanok lennénk mint József, aki, amikor megragadta őt Potifár felesége, és arra akarta őt kényszeríteni, hogy feküdjön le vele -, csak úgy tudott elmenekülni, hogy nagy nehezen kitepte magát saját ruhájából, és mezítelenül elrohant ahelyett, hogy beadta volna a derekát a hölgy csábításának. Isten segítsen nekünk elkerülni a paráználkodást.*

18. Kerüljétek a paráznaságot! Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testén, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik.

19. Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok?

Hát ti ezt nem tudatosítjátok? - kérdezi Pál. A testetek a Szentlélek temploma. A görög eredetiben a templom szó helyén ismét a „naosz” görög kifejezés szerepel, mely Isten lakóhelye, az Ő munkálkodásának a helye. Ez nem tévesztendő össze a „hieron”-nal - ez a görög kifejezés a templom teljes területét jelentette. Itt azonban nem erről van szó, az Ige a „naosz” szót használja, amely a belső templomot jelenti, ahol Isten lakozik. A mi testünk ez a belső templom, ahol Isten lakik. Nem a magatokéi vagytok.

20. Mert áron vétettetek meg.

Erről szól az üdvösség. Én is a bűn rabszolgája voltam, a saját testi vágyaim fogságában sínylődtem. A testem kívánságai megkötözték engem. De Jézus Krisztus szabaddá tett. Most tehát már szabad vagyok, és nem kell engednem, hogy a bűn irányítsa az életem. Most már a testemet is, amellyel eddig vétkeztem, Istennek ajánlhatom egy templomként, amelyben Ő lakhat, egy eszközként, amelyen keresztül munkálkodhat. Így válhat az én testem egy szent helyé, egy templommá, hiszen Jézus megváltott, megszabadított, megvásárolt engem, hogy most már Őt szolgálhassam. De mivel most már Őt szolgálom, Neki kell engedelmeskednem. Nem azért vásárolt meg engem, hogy most már magamnak éljek. Ő azért váltott meg engem, hogy hozzá tartozhassak. Már nem vagyok a magamé, nem csinálhatom azt, amit akarok. Az én életem már Jézusé, és arra vágyom, hogy tegye az életemmel azt, amit Ő szeretne.

Ezért tehát, ahogy Pál mondja a 20. vers végén: *Dicsőítsétek Istent testetekben és lelketekben* - hiszen mind a kettő most már Istené.

Az 1. Korinthus 3,17-ben azt mondja Pál: *Ha valaki az Isten templomát megrontja, azt megrontja Isten, mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok.* Tisztelnünk kell tehát a testünket, mert a testünket Isten teremtette, és egy csodálatos eszköz az Ő kezében.

Egyszer olvastam valahol, hogy egy nap alatt több kapcsolat jön létre az agyunkban, mint a világ összes telefonközpontjában. Ezek után nem meglepő, hogy a nap végére elfáradunk. A testünk tehát egy gyönyörű eszköz, egy ajándék Istentől, hogy rajta keresztül a lelkünk kifejezhesse önmagát. És nem csak a lelkünk hanem maga Isten is rajtad keresztül, a testeden keresztül szeretné kinyilatkoztatni az Ő szeretetét, és az Ő terveit. Ezért fontos tehát, hogy felismerjük azt, hogy a mi testünk eszköz Isten kezében. Ne tegyünk tehát semmi olyat, amellyel ártanánk neki, amely azt tönkretenné. Lehet, hogy az amit teszel szabad, a kérdés azonban az, hogy hova vezet. Építő, vagy romboló? Vajon nem keríthet-e túl könnyen a hatalmába?